

VÁRADY SZABOLCS

Errata

„Oldalkocsiban a Gaálék vezetnek,
férj, feleség. Át az Alaguton.”

Az Alagútból ki, éles kanyarral
a Várba föl, az oldalkocsisok.
Naná, hogy megint a Gaálék vezetnek!
A *mitfahrer* kifekszik a kanyarban –
merész ellensúly, nagyon imponált.
De honnan vettem, hogy a felesége?
Ilyen hitvesi összeműködést
nem ismertem különben. Nagypám,
aki elvitt a versenyekre, éjjel
a klubban alszik, ezt mondták nekünk,
nagyanyámhoz csak ebédelni járt.
Nézem az akkori *Autó-Motort*:
'950-ben ifj. Gaál Ferencnek
Rusznyák a párja (ő az én fejemben
Kollár oldalán fut be másodiknak),
őt Scheller váltja, majd az ő helyét
'53-ban Frankel veszi át.
Tízéves vagyok. Elváltak anyámék.
A szerelmem Orosz Emília.
Benkő Rozália, Vágó Beáta
vagy Csala Csilla gyakran megelőzte,
de győzött ő is nemegyszer a 100 vagy
a 125 köbcentis Csepeljén.

Egy jó nap

Réz Ádám emlékének

Hova lesz, ami elvész, hova vész el?
Az a sok minden, ami a fejemben volt
még az imént, pár éve, vagy ki tudja.
És amit álmodtam-e, vagy megvolt valóban?
Egy jó nap, egy kivételes, olyan,
amilyet csak ő tudott kitalálni,
ez a napfényes jóbarát, aki meghalt
nagyon korán. Felhív: kéne csinálni
egy görbe napot, van-e kedved együtt?
Mentünk hova, hol fogom megtalálni?
Valahol ugye meg kell lennie,
mert ami egyszer végbement,
mondja WS, a mester és manó,
azon nem másít semmi rend,
de nekem most csak annyi van belőle,

hogy ilyen szakadatlanul remek
nem volt nap többé, azt hiszem.
Rendeljünk többfélét, és majd cseréljünk,
egy étterem rémlik, és estefelé
föllátogattunk még a hatodikra
a Jászain, ott zártuk a napot,
és most már őt, az öccsét sem tudom,
Sárgaréz, Vörösréz, öreg barátom,
megkérdezni, hogy nem álmodtam-e,
s ha kérdezhetném, emlékezne-e,
valahol mégis meg kell lennie,
az ébrenlét mit érne nélküle?

